

Discursus Prædicabiles, Sive Viridarium Sacrarum Concionum

Paoletti, Agostino

Coloniae, 1677

Festvm Ascensionis. Dominus quidem Iesus postquam locutus est eis assumptus est in cœlum, & sedet à dextris Dei. D. Marc. cap. 16. Argumentum. Omnia opera Dei sint portentosa, sed maxime ejus ...

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55660](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55660)

FESTVM ASCENSIONIS.

Dominus quidem Iesus postquam locutus est eis assumptus est in caelum, & sedet à dextris Dei. D. Marc. cap. 16.

ARGUMENTUM.

Omnia opera Dei sunt portentosa, sed maxime ejus Ascensio, quia in illa vestigia sua monti Oliveti impressit, & ex affectu, quem erga suos habuit illibenter quasi ab eis discessit, quia seipso major in illa esse factus videtur, & Angeli obstupuerunt.

Quod stupor omnes actiones altissimi fibi vendicit, Historiae sacrae, ac ipsa experientia attestantur. Vates regius stuporem extollens de ipsis operibus exclamavit: *Tu es Deus qui facis mirabilia.* Et ut sibi attingentem esset ad maiestatem creatoris celebrandum illa ante oculos mentis contemplanda proposuit, *Considerabo mirabilia tua; quemque Dei vasillum ad eum applausu universi laudandum excitare voluit; Narrate universi mirabilia eius.* Praeterea à Sphaeris caelestibus, quarum frontibus characteribus stellarum opera Dei insculpta sunt, ea stupenda, ac portentosa praedicari affirmavit: *Conspiciuntur caeli mirabilia tua.* Et ubi velat Sol inter planetas opera vestigiis Dei velut prodigiosa non reluceant, sic in vertice Empyreii resplendant, *mirabilia in altis Dominus;* sic in profundo abyssi *mirabilia ejus in profundis.* Sic in sapientia, *mirabilia facta est scientia tua ex me.* Sic in potentia, *mirabilia potentia ipsius;* sic in nomine, *quid queris nomen meum, quod est admirabile?* reluceat. Omnes ejus actiones mirae sunt; *mirabilia opera altissimi.* Non solum quoad esse, sed etiam quoad numerum. *Mirabilia quorum non est numerus; nec est qui tam portentosa patret; Tu es Deus qui facis mirabilia magna solus.*

Si deum cum consideremus ut in terram descendit, veste nostrae mortalitatis amictum, nullum opus quod non fuerit prodigium, & quod stupendum oculis totius mundi non apparuit Dominicali.

zuerit, patravit. Dum incarnatur, unio, quae humanitas divino supposito utitur, fuit mira; *mirabile mysterium, Deus homo factus est.* Dum nascitur, opera mira se produunt, Angeli à caelo descendunt, & pacem orbi nuntiant, Pastores Bethlehemitici eum adoraturi accurrunt, reges ex oriente, ut eum revererentur, discedunt, Maria, ac Joseph, dum actiones prodigiosas in teceis unguiculis ab eo perpetuatas observant, praestupore oculos attollunt. *Erant admirantes Maria, & Joseph. Ipse turbæ, quantum vis ei non adeo effectæ, admiratæ sunt, & in has voces funtractæ, videmus mirabilia hodie.* Sed si Dominus in omnibus suis fuerit prodigiosus, cur sancta Ecclesia cunctorum mysteriorum verbi incarnati sermonem instituens, nullum titulo mirabilis praeter gloriosam ascensionem decoret? scire vellem. *Per admirabilem Ascensionem tuam.* Si incarnatio, jejunia, baptimus, resurrectio tantum titulo afficiuntur sancta, eccur Ascensio solum praedicatur mirabilis? *Per mysterium sanctæ incarnationis tuæ. Per baptismum, & sanctum jejunium tuum: Per sanctam resurrectionem tuam.* Et hoc mysterium quid habet, ut praereliquis, honores, & excellentia prodigiorum ei tribuantur? tu o redemptor hoc mane oculos mentis mihi illustra, ut secreta tuae divinae sapientiae penetrare possim; & vos fideles dum ea explanare incipio, opera prodigiosa auribus attentis esse excipienda sciatis. Ergo cum hoc sit *mirabile omnium mirabilium, attentio maxima requiritur.*

Luc. 2.
Matt. 2.
Luc. 23.
v. 33.
Luc. 11.
v. 14.
Luc. 5.
v. 26.

In Lytani.

PARS

P A R S P R I M A .

Et Dominus quidem Iesus.

I. Affectum immensum, quo filius Dei suos discipulos prosequabatur, variis occasio- nibus, ac praesertim in Olivarum horto, dum exi- guo spatio temporis, & minori distantia loci ab- ire debuit, & quando viscera sibi crepare sensit, demonstravit. Sacer Evangelista his verbis rem describit: *Abiit Iesus ab eis quantum iactus est lapidis; & causa est, quia divelli non potest amans ab eo quem amat.* Vel ut alter scripsit, *Ad eo Christi cor erat stricte nexu amara unitum cum Apo- stolo, ut ferre viscera dimittens per modum evulsus ab eis recessit.* Si tantus fuit amor Christi, cur tam procul abire in caelum ab his dimoveatur? o quantis cupidis exuberasset, si continuo praesentia magistri potiri potuissent? ventos persecu- tionum cessassent flatus suaves caelestium favo- rum, crudelitatem tyrannorum putassent ama- bilem, impietatem carnificum tolerabilem, om- nem mundanum amorem dulcem, omnes cal- lamitates hujus vitae infelicis leves non secus, ac ipsi milites Alexandri, qui ipso praesente, *nec hostes nec arma timebant, exultassent.* Ergone mi- redemptor, tuum gregem in erupos deleris, ac ad verticem parathi ovaturus ascendis? Hinc quin- cium meo Divo Thoma Villanovano à te quam submissimè possim, hupscere causam exqui- tam, omittete nequeo. *Dic mihi o gloria mea, ubi amor tuus, ubi pietas, ubi viscera illa charitatis sta- grantia? haec ne cura gregis? haec ne sollicitudo tuo- rum? filios tuos miseros, & arumosos in hac lachry- marum valle relinquis, & solus ad regni solacia va- dis?* Et tu ipse dum is abitum tuum significasti, eos in corde repleri, vado ad Patrem, tristitia im- ple vit cor eorum: & ut scribit Divus P. Augusti- nus: *Ascensurum se dixit ad Patrem, & contristati sunt, quod eos corporali formâ desereret.* Nunc si di- xit, *Dulcia mea, esse cum filiis hominum, cur eos deserit? si promittit se cum his mansurum usque ad consummationem saeculi, cur hodie ab his secedit?* Evangelista Joannes, si unquam eos amavit, id in fine fuisse dixit. *In finem dixit eos: sed quo- modo hoc sit verum, cum verum sit, quod dicitur, *li non potest amans ab eo, quod amat?* o prodigia? o portenta: quando minimo amore ergo eos si- gnatè videtur, tunc maximo erga eos ferret, quod a terra ad caelum tendit, discipulos deserit, ac ad Patrem se confert, idrotum ex amore, quos eos*

prosequitur, dum nihil aliud, quam eorum ho- num spectat, provenit. Et si vellet caelis itale descendit, ac nostri ergo caelos repetit, qui pro- nos (ait Divus Thomas Villanovano) *venit, ut propter nos rediret; nos illi adveniens causa, nos illi sa regressus: sic utique nobis expeditur, sic optat, ut ut citò rediret; Ac modo, in concilio jam ni- uilum exhibuit, totus nos, & nos in nos pro- exponit.*

4. Plura hodie prodigia patra facta: ita hac Ascensione secuta sunt tri multa miracula. Sed inter alia hoc fuit praecipuum, quod fuit. Dei, dum abiturus in caelum pedes super Olive- rum elivum collocavit, eorum vestigia, quae in- annosa tempora, nec interperies aënis, nec pra- vorum temeritas, quae e tenet effluore abire se- ferant, in terra reliquit. Hae Propheciae de- galis praevideos dixit. *Adorabimus in loco ubi pa- ruit pedes ejus.* Hic textus ad litteram delerit, nempe Olivarum elivo e quo caelos subit, ac in quo loco adhuc apparet vestigia pedum Christi, ut telligitur. Idem sanctus Senex Zacharias et vari- ciatius, *stabunt pedes ejus in die illa super montem Olivarum.* Et hodie dum aliquis quatuor- vis ab equis, ac plantis exercitus, qui in ma- caltra fixit, dum Titus Soliman oedibit, in- cingeret, oblitari debuerit, ut nec manum, nec vestigium apparere debeat, conlevarit, & non de- dentur. Nunc si quam prodigiosus fuerit, de- mons ob vestigia plantarum à filio Dei facta, pre- pressa cognoscere velimus, Ac iam, ac propitiatio- rum, quae in illa se vabatur, hic vestigia con- feramus. Quale fuit hoc propitiatio? nunc illud tabulam fuisse auream quae scabellum Dei dicebatur asserunt. Sic Abulensis, *scabellum pe- dam Dei non erat nisi in sancto sanctorum, & quod dicebatur ibi Deus esse.* Ac super hoc Deum apper- ruisse, & cum sacerdotè locutum dicunt, *hodie vera non erat Deus, sed corpus ex aere formatum, & quod è quo Angelus oracula dabat, fuit; super propitiatio- torum (ita scribit Abulensis) erat quoddam cor- pus formatum ex aere, in quo Angelus quatuor- serbat verba, respondens quaestiones propitiatio- sacerdotè ingrediente, & non erat Deus ille, qui in quae- quebatur. Et nihil fecit Hebraei locum laudate- te, ac veneratione prodigiosorem non habere- runt; Potè, an non milites mons Olivæ propitiatio- giosior? Et propitiatio? & ne pollet quis necque ip- eum esse Dei scabellum, & sic adoratum esse, de- deserit, non propitiatio, sed ei pedum suorum, & vestigia impressit. *Adorabimus in loco ubi sta-**

Luc. 22. cap.

Didac. stella in cap. 21. Luc.

§ Thom. à Villano. Cons. 2 de Ascens. fol. 209. col. 1.

§ Aug. Tom. 20. serm. 177. de Temp. c. 4. de Ascens. fol. 214. E. col. 1. Prov. 8. Matt. 28. Ionna. 13.

rones pedes eius. In illo apparebat Angelus affu-
 mens corpus actuum, in hoc Deus impressus cer-
 nitur: & quanto Deus est mirabilior Angelo,
 quanto magis Oliveti propitatio stupendior est.
 Hinc forte Ecclesia hoc mysterium velut admi-
 rabile celebrandi anam sumptit. *Per admirabilem*
Ascensionem tuam.
 Quod aliquis omnem operam imagina-
 blem impendat, ut omnia adversa, quae sibi
 occurrere possunt, evadat, veluti egit Aeschylus
 Philocephus, ut morti sibi vaticinata se subdu-
 ceret, illi mihi rati videtur. Et si postea adversis
 humanis subactis affidis instat ab incantatori-
 bus vocata per voluntatem repugnantem se
 exhibeat, facillime crediderim, cum nil sit
 quod contradicat. Quod alius praeterita sit,
 quod ad summum verticem honorum, excellen-
 tiam, commodorum, sepe aspexit, cum id
 carnalium inclinationi sit conforme, nemo diffi-
 cultate credit, & si postea ab adversa fortuna
 non frustratus se male contentum praebet, faci-
 lissime mihi perlasum habeo: sed si demum
 contrarium inveniant, an non jure pra-
 sapere libra comprimam, oculos attollam?
 quoniam; quia hoc opus magis prodigiosum,
 quam naturale foret. Et revera in solo Deo ex-
 pectanda id demonstrat; Modus, quo verbum
 carum ad impurum de caelo descendit, & quo-
 modo postea triumphaturum astra repetit, con-
 sideratione dispenseit. Symbolum Apostolorum,
 dum de modo loquitur, quomodo in terram
 hominem induitur, ac nostras personalitates,
 dolores, injurias, alapas, clavos, flagra, spinas,
 crucem, & mortem assumpturus filius Dei venit,
 ad *Descendit de caelo*: Et ipsemet de se dixit, *de-*
scendit de caelo, non ut faciam voluntatem meam,
sed voluntatem eius qui misit me. To descendit actio-
nem motu, ac virtute propria factam denotat.
 Mode eum spontanea materias nostras suscepisse
 deducit, *usque ad, veta sunt Divi Thomae a Vil-*
la Nova, formam ferri, usque ad alapas, usque ad
crucem usque ad flagella, usque ad verbera, us-
que ad mortem. Sed dum sacra Scriptura de ejus
 ascensu dixerant: *Assumpsit est in caelum.* San-
 ctus Lucas ait: *fervatur in caelum.* Actus Aposto-
 lici habent: *elevarius est!* semper in passivo. Et
 alibi, verum sit, quod scanderit virtute propria,
 nihilominus facti Evangelistae dum asserunt, *af-*
sumpsit elevarius, fervatur, cum virtute aliena
 potestatem, ac si vi captus, ac sublimatus esset, vel-
 le dicere videntur. Quid ergo? dum vi rapiatur?
 an sponte carceratus? & meo sensu contrarium

demonstrare debuissent, hoc est, dum de caelo no-
 stras calamitates suscepturus descendit, cum con-
 tra voluntatem descendisse, quia nemo malum
 voluntarie appetit, dicere debuissent; & contra
 die Ascensionis, dum jubilis caelestibus fruiturus,
 ad dextram patris aeterni sessurus erat, ab his ejus
 Ascensio spontanea, ac velut propria virtute
 generata exhiberi debuit. Ecquis in valedi-
 cendis miseris hujus mundi jam jam ad perenni-
 a gaudia subvehendus se inertem ostenderet
 Ego hic nil aliud, nisi quod filius Dei hanc
 actionem in teatro mixtae ascensionis instar alia-
 rum jactabundam percurrere voluerit, respon-
 dere non scio. Nam potius cum hominibus agere
 in terris, quam in caelo, dextram Patris cingere,
 delectari videbatur. Ut ita dixerim, libentius
 nobiscum inter adversa terrena, quam in vertice
 supernarum voluptatum degebat: *Sic amice Celin Iud.*
peregrinabatur in terris inter homines ingrattissimos, in Iudice.
ut in caelo diceretur inquitinus peioris patris. Non Conc. in
se felicitate orbare, ac se se miseris, doloribus, die Ascens.
afflictionibus dare, res est mira.
 6. Propheta feratus veri Messiae ascenden-
 tis successus, & speciatim ejus ingressum per
 portas gloriosas caeli praevidens dixit, *Attollite Psalm. 23.*
portas principes vestras, & elevamini porta aeterna-
les, & introibit Rex gloria. Hunc textum Christo *Rabbi Sa-*
 in suo ascensu ad portas paradisi pertingente sacri *muel Ma-*
 Iose pretes, etiam ipsi Hebraei ut Rabbi Sa- *roch. lib. de*
 muel Marochianus intelligunt; & esto nonnulli *Adven.*
 per profopopejam portis templi Salomonici, *Mess. c. 13.*
 dum Atea iis inferenda erat, eum applicant; ni-
 hilominus, *Solidus, veriusque accipiunt Catholi-* *Lori ibid.*
si de Christo caelum ascendente. Nunc quod ista *fol. 423.*
 portae aperiantur, cum antea semper occlusae fue-
 rint, ac nulli parverint, non est quod objiciam.
 Sed quod dicat, *Elevarius,* pro quo substituit
 Graecus, *anfyro,* non capio: Ac si diceret; haec por-
 tae nimis angustae sunt, eas dilatare non sufficit,
 ut redemptor triumphans expeditius cum suo
 comitatu ingredi possit, *Auferte portas principes* *Joann.*
vestras: & ut exponit quidam modernus scriptor, *Bapt. Fio-*
vos porte a postibus elevamini, evulsaque a card- *lenus ibid.*
nibus adstanti Regis ingressum referamini. Sed dum *fol. 85. A.*
 in terra descendit, annon per eandem portas tran-
 sivit? annon idem ipse erat Deus: tunc non move-
 bantur, at nuac non sufficit eas a magis referate,
 sed tota iter, ut Rex gloriae intrare possit, amoveri
 debent. Divus Ambrosius responderet; *non unus* *S Ambros.*
homo, sed totus in omnium redemptore mundus in- *cap. 4. de*
trabat. Doctrinam tanti Doctoris rector nihil *fide col. 1.*
 ominus, si per mundum animae, quae cum associa-
 baat

Ascensio
 Christi
 ad caelum
 27

bant, intelligantur, cum illæ sint spirituales, portas oclusis, uti etiam Christus gloriosus fecit, eas ingredi potuisse dixim. Quomodo ergo *Auferre portas? Audite Divum Hieronymum, Antioche, seu levate; Pulchre levari jubentur portas, Et in sublime erigi: siquidem iuxta dispensationem carnis, & mysterium, & victoriam crucis, major regreditur ad caelos, quam ad terras venerat.* Age dum, hinc animo fluite. Annon ad nos veniens erat idem Deus, qui & nunc redit? absque dubio. Deus seipso crescere, nec aliquo genere quantitas, virtutis augeri potest. Quomodo ergo potest dicere Divus Hieronymus, *Major regreditur ad caelos, quam ad terras venerat? An forte propter humanitatem assumptam? & quam magnitudinem ille recipiat, qui tantus est, ut omnis augmenti sit incapax? & quomodo autem divinitatis à plumbo, aut terra nostræ eatu mortalis augeri possit hic N. stupor hujus sacrosancti mysterii se prodit: Ille Deus, qui optimus est melior, maximus est major, qui augmentari nequit, solum in ascensione seipso major factus videtur. Major regreditur ad caelos, quam ad terras venerat.*

7. Hanc doctrinam Divi Hieronymi nunc cum illo, quod idem David in eodem Psalmo subjungit, conferamus. Debellatore mundi, peccati, Dæmonis, aniam empyreij jam ingreßuro, cum spiritus Angelici portas referat, imò totaliter amoveri, ut aditum Regi gloriæ præbeant: *Ei introibit Rex gloriæ; peceperunt illico in felici illa patria hæ voces, quis est iste Rex gloriæ? reboarunt. Hic obstupet. Ergone ab his beatissimis manibus Deum non agnosci credam? Annon eum perentiter vident, ac videbunt? Imò; nam cum beatitudo consistat in visione Dei, alias beati non essent. Qui ergo sit, ut eum non agnoscant dum dicant: quis est iste Rex gloriæ? an forsitan, quia incarnatus nostram humanitatem induit, quæ instar velarii divinitatem tegebat, ut eam noscete non possent? id non videtur verissimile, quia jam humanitatem eum sciebant, & ut ait sanctus Valentinorum Antistes, nisi prior calos penetrasset, nemo sanctorum usque in finem sæculi illius intraret. Unde nil aliud, quam eum esse filium Dei sacro nostræ mortalitatis amictum concludere poterat. Cur ergo interrogant, quis est iste Rex gloriæ? Lyranus Angelos non quævisse, sed stupore defixos, & quasi attonitos hævisse, respondet. *Quis est iste Rex gloriæ? admirativè dicitur. Et noscitur Divus Pater Augustinus. Pater admirans a 6 col. 1. B. natura mortalis, & querit, quis est iste Rex gloriæ?**

8. Deum semper esse potentissimum, non est dubium. Sed hodie Angeli in hoc ingreßu stupore invaduntur, quia naturam humanam supra choros Angelorum ereclam, & terram, quæ formatum est corpus humanum, superæpyreum sublimari, videntur. Et nonne hi stupores sunt inauditæ? quis est iste Rex gloriæ, ubi significatur Angelorum Hierarchia, admiratur virtutem hujus Regis super omnes Angelos ascendit. Et cetero, Christus verum filium Dei, & Regem gloriæ agnoscerent: *Attamen indicant, uno fieri sine totius natura magna admiratione, quæ ita terrenum corpus supra omnes celestes spiritus cum imperio conscendat, & se exaltet ad tantum modo terra supra caelum. Et dum hodie portu radit, quam Adam suo peccato occiderat, Christus ingreßent referat, sanctus Augustinus ad eum ingreßum nos excitat. Ecce iam portas per quas clauserat Adam: claustrum quod calos vitas infecerat, reparatum est: si quis se ad Christum tenuerit, & unius substantia Patrem, & filium, & Spiritum Sanctum confessus fuerit, ut januas per ipsum securus intrabit.*

9. Quam sicut in effectus solis, superfluum demonstrare judico. Unus poro velut tota inter flores, Aquila inter volucres, Olympus inter montes, eminet. Non obstant quod Philosophia doceat, experientia demonstrat, nullum agens agere in distans, hic tamen planta luminis, quo magis à terra distat, eò amplius eam maxime, dum ad gradum altiore, ac sublimiorem Zenith cursu suo pervenit, facundat, & dirat. Tunc terram recreat, vigorem ereditur & hinc campos virefcere, plantas fructu, virgata frondescere, colles tripudiare, præta virentes, arbores thesauros ancorum malorum præfatis, totum orbem exultare videmus. Id opinatur D. Thomas Valentianus observat: *Ascendens in vultu Sole super caput nostrum Zenith, terra prius sterilis, & arida, herbas, virgulus, & fructibus vernat, & hinc fructibus, floribus, & fructibus effundit. Sed quod amplius gratia præcellit naturam, eodem factus ejus majores, ac prodigiosiores sunt. Verbum incarnatum à vate Malachia sub mirabilibus illis Solis exhiberi non me fugit. Orietur vobis vobis nomen meum Sol iustus; & ab Habacuc, *Elevisus est Sol & Luna. Per Lunam Ecclesia intelligitur, sicut in ordine suo: nunc effectum mirum intelligit. Dum Sol Christus à Luna à Ecclesia scilicet, non procul distabat, hæc decreverunt non videbatur, odio à gentilibus peribat, persecutoribus agitabatur ab Hebræis, impugnebatur a**

S. Hieron. Tom. 9. Epist. 27.

S. Thom. Villa nov. con. 3. de Ascens. fol. 210. col. 2. Nicol. Lyr. ibidem. S. Aug. To. 8. fol. 26 col. 1. B.

tyrannis ab inferno verabatur. Quando Luna de-
 crevit, tunc in conjunctione Solis esse dicitur. Sed
 quando Sol longius abest, tunc plenitimum est, tunc
 Luna magis conuolat, magis crescit; Sic Christus,
 dum si non affectu, saltem corpore à sua Ecclesia
 uel abeat, ac ascensionis suae die caelos subibat,
 tunc Ecclesia per mysticum Solem mediantribus
 Apostolicis ministris Petro Romae, Andrea in
 Aethiopia, Joanne Ephesi, Jacobo in Hispania,
 Thoma in India, Jacobo minore in Judaea, Phi-
 lippo in Schiria, Bartholomaeo in Armenia, Tha-
 ddeo in Mesopotamia, Mattheo in Judaea, ac Macce-
 donia magnificata fuit. O miracula prodigiosa!
 dum mysticus Sol terrae vicinus erat, tunc Luna
 Ecclesiae non adeo splendens, ac grandis, quam
 quando Sol ab ea discessit, ac alta scandit, vide-
 batur. Et observatio magis Pontificis sancti Gre-
 gorii. Elucens est Sol & Luna stetit in ordine suo:
 quia Solus nomine, nisi Dominus; & quia Luna nisi
 Ecclesia designatur? quousque enim Dominus as-
 cendit, sancta Ecclesia aduersa omnino formida-
 tur: ac eius Ascensione corroborata, aperit praedica-
 tur, quod occulte creditur. Et quos non fructus
 Ecclesiae quos non affectus mystica Luna produ-
 xit, dum mysticus Sol hodie ab ea recessit? san-
 ctus Thomas Villanovanus qui haec observavit
 inter cetera. Christo in aethera conscendente, ari-
 da Ecclesiae facies, multiplici gratiarum, & charis-
 matum varietate resplendit. Et deo magis ea pat-
 ricularum enumerans ait: o quales tunc marty-
 rum, & virginum flores! quam candidos, & pur-
 pureos fulgidos Ecclesia pullulavit! o quam spi-
 ritus ueritate uirnavit! quanto gratia uirere
 decora est! uidere cateruam gentes innumeras
 ad fides confuere, & populi caelestis gratia siti-
 bondos acridissime baptismi aquam exoptare. Cun-
 ctis fidelibus tunc hinc unum & eundem erat, toto ani-
 mo Christo deservire, & pro illo moriem, & extre-
 ma unam pati: quae ergo magis portentosa in
 Ecclesia militante evenisse, quam quando salva-
 tor triumphatorem subit, evenisse dici potest?
 10. Capitolium Emphyrei stipatus Beatis,
 quos eduxit limbo, ac Angelis festivissimi me re-
 demptor universi intravit. Hunc ingressum va-
 tes Regibus sic in discursum trahit: Ascendisti in
 altum, cepisti captivitatem, accepisti dona in ho-
 minibus. Omnium interpretum consensu hic lo-
 cutus est de Christo ascendente intelligitur. Et spe-
 cialiter hujus sententia est Divus Hieronymus, As-
 cendisti in caelos, captivasti nos, qui captivi te-
 nebamur à diabolo, caelorum excelsa conscendens,

eos, qui in captivitate diaboli tenebantur, abjovit;
 ac post se tanquam captivos deductos aeterna vita
 restituit. Et Divus Bruno, Captivasti nos, qui cap-
 tivi tenebamur à diabolo. Et Divus Thomas
 Aquinas, ut explicaret hanc captivitatem,
 subdit; hanc ergo captivitatem Christus libera-
 vit, & secum duxit in caelum. Sed tota diffi-
 cultas in aliqua contrarietate ad minus ap-
 pareat, quae inter Davidem, & Apostolum
 Paulum intercedit, consistere videtur: Ille ait,
 Accepisti dona in hominibus, hic dedit dona ho-
 minibus: Dare, & recipere multum abeunt,
 Et quomodo à nobis recipere poterat, si sit Deus,
 qui honorum nostrorum non indiget? Remigius
 Altrifodotensium P. xlii responderet, Accepisti
 dona in hominibus, id est ipsos homines accipis in
 donis tuis, Divus Thomas Aquinas hoc appa-
 rentem esse contrarietatem tulit. Nec est con-
 trarium, quod in litera praecedenti dicitur, accipi-
 dona in hominibus, quia certe ipse dedit ut Deus,
 & accepit ut homo: dedit in caelo sicut Deus, &
 accepit in terra sicut homo. Ac Divus Hierony-
 mus filium Dei, & accepisse, & dedisse, & con-
 sequenter utrumque optime locutum assentit.
 Bene dicit, accepit, à Patre accepit: accepit ut
 homo, dedit ut Deus, & quod accepit, homini-
 bus accepit ut det. Hi duo termini. Dedit, & ac-
 cepit, mihi duae minerae, e quibus auctum stupor-
 um, ac admirationum nunquam in mundo praec-
 ticatorum, effoditur, videntur: Nam huma-
 na proprietatis, ut alteri quid det, non multum in-
 clinatur. Hinc si quis det sumum, id fieri praeter
 inclinationem naturae, & consequenter actio-
 nem esse miram dici potest: sed quid? si nonne-
 mo esset, qui tam libenter largiretur, & quidem
 tanto gustu, ac si reciperet, nonne ille velut ma-
 gis mirus admiratione, stupendus esset: talis Sal-
 vator noster hodie noster die fuit, adeo donationi-
 bus delectabatur, dedit dona, ut tanta susceptione
 perfunderetur, ac si ab aliis donatis, & innume-
 ribus diraretur. Accepit dona in hominibus. Accepi-
 sti, verba sunt Divi Thomae Villanovani, in ho-
 minibus minera, quae ipse dedisti: In terra nam-
 que velut pius medicus languores nostros, agritudi-
 ne, quae curavit: E caelis autem velut potens Do-
 minus, pretiosa, magnificaque nobis dona demisit.
 Vel ut alius dicit, in Psalmo dicitur: Accepisti do-
 na in hominibus: Paulus vero Apostolus à multo-
 rum in ritate maluit dicere, dedit dona hominibus: ut ex
 utroque verbo uno scilicet Apostolico & altero pro-
 phetico, sensus plenissime redderetur.

S. Bruno
 in Biblioth.
 PP. Tom.
 11 fol. 49.
 col. 1.
 S. Thom.
 Ag. in c. 4.
 ad Ephes.
 Lett. 3, fol.
 146. col. 2.
 A.
 Ad Ephes.
 4. v. 8.
 Psalm 15.
 Remig. in
 Bibl. PP.
 Sac. 9 p. 2.
 fol. 747.
 col. 1. A.
 Aquinas
 c. ad Eph.
 fol. 144. col.
 2. A.
 S. Hieron.
 ubi sup.

S. Thom.
 Vill. con. 1.
 de 2. fo.
 207. col. 1.
 Mich. Ay-
 nuan. in
 Psal. 67.
 N. 1076.
 A.

Psalm. 23.
S. Thom. Vill. ubi supra.
 falsa iuramenta ob proptium commodum, aut ut proximus perdat, emittuntur? Hi, qui jurant in dolo proximo suo, non ascendunt in montem Domini, neque stabunt in sancto loco eius. Sed qui quatuor allata habet, cum Christo ad montem gloriæ ascendit, & cum eodem in folio æternæ beatitudinis sedebit. Si quis, verba sunt sancti Thomæ à Villanova, ergo hæc quatuor supradicta in violabiliter observaverit, si quis brevem istam scalam quatuor graduum solum ascendere procuraverit, hic accipiet benedictionem à Domino; hic ascendet in montem Domini, & stabit in loco sancto eius: hic perpetua felicitatis gaudiis perfruatur æternis cum Deo, & filio eius unigenito Jesu Christo. Quiescimus.

ALTERA PARS.

S. Bern. serm. 2. de Ascens. fol. 210.
 13. SI hæc solemnitas fuerit miraculorum prodigium, colophonem format cum Divo Bernardo, qui Ascensionem complementum, & finem omnium actionum, ac solemnitatum nostri Redemptoris vocat, possumus: nam sicut finis, aut causa finalis est causa causarum; sic Ascensio adeo fit portentosa, ut merito, quod sit solemnitas solemnitatum, ac terminus omnium operam Christi affirmare quimus. En Divum Bernardum aperte loquentem: *Consummatio enim, & adimpletio est Ascensio reliquarum solemnitatum, & felix clausula totius itinerarii filii Dei.*

Isa. 11.
 14. In hac solemnitate affirmante eodem sancto, Salvator se esse Dominum omnium etætarum ostendit, & talem eum agnovit terra, quando ad impetiosas ejus voces: *Lazare, veni foras*, promptè obedivit. *Et statim prodit.* Mare quod semper est turbidum, nec unquam serenam frontem exhibet contra impulsam naturæ non solum tranquillatur, sed & solidum, ac firmum ejus plantis sustentandis factum est. Infertus, aut limbus, ejus portas diffregit, ejus nutibus tremens sededit, & homagium debitum præstando animas sanctorum Patrum, quas obscuro suo carcere coneluserat, ejus dominio consignavit; solum ut velut Dominus universi possessionem aeris, ac Empirei acciperet, restabat.

S. Bern. ubi supra.
 Restat ut videntibus Discipulis per mediam aeris, Dominus ascendens super omnes calos, & tunc probabatur, quia Dominus universorum tu es, quia omnia in omnibus adimplesti.

15. Divus Pater Augustinus mortem Jesu Christi vespero, ac nocte, non solum, quia Tene-

*bre facta sunt super universam terram; sed etiam quia Sol iustitiæ ad occasum mortis declinavit, comparat. Resurrectionem confertur coram, quæ valde mane est resuscitatus, & velut Sol in ortibus orientis, ex occasu tamen tumuli functionis ac fatalis prodit. Ascensionem porro assimilat meridie, quæ Sol maxime suos splendores soltat, radios dilatat, ac maxime micat. Fortitan Ascensionem tanto præ reliquis festivitatibus est prodigiosior, quæ Sol majores splendores in meridie, quam mane, aut vesperæ emittit, docere voluit. Hæc tria mysteria David prævidit. *Vesperæ, & mane, & meridie narrabo, & annuntiabo, & exaudis vocem meam.* *Vesperæ*, eni montem. *Mane*, eni Resurrectionem. *Meridie*, eni Ascensionem. Hinc sanctus Pater Augustinus: *Vesperæ Dominus in cruce, mane in Resurrectione, meridie in Ascensione.* Enarrabo vesperæ patientiam orientis: mane annuntiabo vocem Resurrectionis, meridie orabo, ut exaudias seculum ad deitatem trahis.*

16. Mentem vestram à N. ostensum illud mysteriosum illius curus, quem quatuor animalia vehabant vati Ezechielii monstratum, videat. Primum hominem, alterum bovem, tertium leonem, quattuor aquilam exprimebat. Similitudo vultus eorum, facies hominis, facies leonis, facies bovis, & facies aquilæ desuper iterum quatuor. Hoc curru vita nostri Redemptoris, vel ejus humanitas mihi figuratur; quatuor animalia sunt quatuor actiones principales quas patravit. Facies hominis incarnationem, quando Deus homo factus est, vel ut scribit Apostolus: *In similitudinem hominum factus, & habitu invenit ut homo.* denotat. Bos teste Pterio Valeriano laboris est symbolum; idcirco Romani, ut gloriam ademerat, honores, nonnulli laboribus obtinere dicerent; bovem coronatum, ac floribus serratum depingebant. Præterea cum sit animal deputatum sacrificiis, ut apparet ex Levitico, ubi quatuor tates bovis litandi præscribuntur, mortem significat. *Masculum immaculatum offeris ad præstandum tibi Dominum.* Et Divus Cyrillus hoc bovem figurat esse Christi patientis, ac in eadem crucis Patri æterno oblari affirmat. In leone Resurrectio Christi expressa cernitur. Nam sicut bestia generosum animal dormit oculis apertis, ut vigilare videatur; sic Dominus tumulo conditus velut homo in fomio mortis dormiebat, ac velut Deus vigilabat. *Ego dormio, & tu meum vigilas.* Quatuor exprimebat aquilam, quæ Ascensio Filii Dei designat. Hujus leonis

facti Divus Ambrosius. Sicut enim aquila humiliter
 non desinit. Et calorum vicinia conscendit, ita et
 calor humani inferni desinit, et paradyssi altiora
 perit: calorum festigia penetrauit. Sed cur potius
 aquila, quam aliter animalis hac Ascensio com-
 paratur: ego idcirco crediderim, quod sicut aquila
 la com fit Regina avium reddetur prodigiosa,
 sic haec solennitas inter alias miram se ostendit.
 Est opinio moderati cuiusdam scriptoris
 Hispani, cuius sic verba Latina reddo. Hinc
 colligitur, quod sicut aquila est Regina omnium a-
 vium: et aliter carera volat: sic hac festivitas
 omnium festivitatum Christi velut Regina est,
 et aliter quam reliqua alas levat. Et quod hoc
 sit verum: quomodo vates de aquila loquatur,
 audite. Ecce aquila desuper ipsorum quatitur. Ita:
 quia in incarnatione: Examavit: semetipsum formam
 servi accipiens: In passione, & morte ad il-

los terminos se reduxit, de quibus Isaias: *Non erat
 aspersus, neque decor.* Verum in Resurrectione
 quidem e sepulchro radiis gloriae cinctus prodit,
 sed nihilominus a dante inter miserias huius mun-
 di remansit, nec solum dexterae Patris dignitati
 ejus debitum obtinuit, sed in Ascensione non
 solum in gloria adeptus est primos honores, sed
 & thronum Emptrei conscendit. Unde haec so-
 lemnitas praeter reliquis esse prodigiosorem, ac
 portentosiores apparet. Sic citatus scriptor alle-
 git: Si ergo haec festivitas antecellit reliquas, iustum
 est, ut Ecclesia singulare gaudium in ejus celebra-
 tione ostendat. Et vocet eam festum admirabile, ut
 revera est.

Potio cum verum sit objectum mirum potius
 silentio, quam verbis celebrari, silentium (cum
 voci meae id sit impossibile) portenta huius fe-
 stivitatis, extollat.

DOMINICA SEXTA POST PASCHA.

Cum venerit Paraclitus, quem ego mittam vobis à Patre Spiritum veritatis, qui à Patre
 procedit, ille testimonium perhibebit de me, & vos testimonium perhibebitis,
 quia ab initio mecum estis. Joan. cap. 15.

ARGUMENTUM.

Ostenditur contra Iudeos ex Scripturis Unitas essentia, & Trinitas personarum, Mes-
 siam, Deum & hominem venisse, legem veterem desisse.

Magna res, quod difficultas, quin-
 imo dixerim impossibilitas repe-
 tiatur, veritatem nationi Hebraeae
 persuadendi; Haec adeo adhaeret
 illi, & non minus caecam, quam pertinacem
 non cognoscenda, & fatenda veritate se o-
 stendit, ut nomen inimicae veritatis, & faultrici-
 sitatis non curet incurtere. Qui, ait sanctus
 Doctor Augustinus: Veritatem conculeat, & qui
 proinde mendacium, uterque verus est. Sed haec gens
 obstinata, & oblitata, vel ut dicitur in Hebrai-
 ca: *Castro horis*, hoc est dura cer-
 nice, & corde sic at quidquid velit; nam ut
 scribit D. Bernardus: *Talis est veritatis status*
in illa Dominica.

ut etiam multis impugnantibus, suscipitur, &
 crescit) non obstante, quod veritas evangeli-
 ca verissima sit, prout certum est. Solent luce-
 re, ignem ardere, terram esse firmam, caelum esse
 mobile; attamen ne naufragant, ut olim fastidie-
 runt manna, spiritus paraclitus ait Christus e cae-
 lo adit, ut illam veritatem testetur. Cum vene-
 rit paraclitus, ille testimonium perhibebit de me. *Joan. 15.*
 Praeterea à Apostoli à vobis etiam predicabitur,
 ac clarè operibus, & prodigiis confirmabitur; Et
 vos testimonium perhibebitis de me: Sed quan-
 tumvis Hebraei essent testes oculati; nihilominus
 non praebuerunt assensum, nec hodie Catholi-
 cis credere voluit. Nempe potius opinioni-
 nis